

[Aksel Larsen.]

fortsat vil nægte at gaa den Vej at benytte sin Myndighed til at prisregulere, ja, saa maa man naturligvis betale, hvad det koster, og saa skulde jeg ogsaa tro, det vil være muligt at finde Pengene.

Nu har vi jo diskuteret dette Spørgsmaal nogle Gange, og jeg gør formodentlig den højtærede Landbrugsminister en Tjeneste ved at erindre ham om de Diskussioner, han og jeg havde, da vi havde Kornloven til anden Behandling her i Folketinget. Ved den Lejlighed havde mit Parti stillet Ændringsforslag gaaende ud paa, at Brødpriserne ikke maatte forhøjes, og to Gange — for at undgaa Citater skal jeg henvise til Sp. 5150 og Sp. 5160 i Folketingstidende — erklærede den højtærede Minister forbavset og forarget, at han maatte afvise vort Forslag, for hvor i al Verden skulde man hente Pengene fra! Der stod ikke i Forslaget noget som helst om, hvorfra der skulde hentes Dækning, og naar det ikke stod i et Forslag, som medførte Udgifter for Statskassen, kunde man ikke gennemføre Forslaget. Ved en senere Lejlighed, for en tre Ugers Tid siden, da vi diskuterede Hvedemelsprisens Forhøjelse, hævdede Ministeren, at man overhovedet ikke kunde gøre noget i Retning af at holde Brødpriserne nede eller generelt nedsætte dem, for hvor skulde Pengene tages fra! De kunde ikke tages ved direkte Skatter, det vilde være Synd for de rige, og heller ikke ved indirekte Skatter, for det vilde være at tage Pengene fra den ene Lomme og flytte dem over til den anden.

Nu kommer Ministeren imidlertid efter saa kort Tids Forløb med et Lovforslag, hvis Gennemførelse efter hans egen Beregning skal koste Statskassen 16 Mill. Kr. om Aaret. Der staar ikke hverken i Lovforslaget eller Bemærkningerne, og det blev, saa vidt jeg husker, heller ikke sagt i Ministerens Forelæggelsestale, hvor i al Verden disse 16 Mill. Kr. skal hentes fra. De skal angiveligt udredes af Statskassen, og hvor skal den faa Pengene fra?

Jeg mener, jeg gør Ministeren en Tjeneste ved at sige alt dette, for saa kan man maaske en anden Gang — jeg siger udtrykkeligt „maaske“ — undgaa den uhyrlige, uintelligente Argumentation, at man ikke har Lov til at stille et Udgiftsforslag uden straks at anvise Dækning. Det gør Ministerens eget Parti praktisk talt aldrig, det gør Regeringen aldrig, og det gør Ministeren ikke selv her, men saa sent som for tre Uger siden var det Helligbrøde, hvis vi andre tillod os at antyde visse Forslag, der

kunde medføre Udgifter for Statskassen, uden øjeblikkeligt at sige, hvor Pengene skulde hentes fra.

Noget helt andet er, at det vil interessere mig at faa at vide, hvor Pengene skal hentes fra. I sin Tid, ved Kornlovens Behandling her i Tinget, da Ministeren gav sine halve Løfter, sagde han noget om, at man overvejede at gøre Brødpriserne billigere for de daarligst stillede i Befolkningen, antagelig gennem et System af Rabatmærker. Det var jo en Tanke, hvis Princip man kunde slutte sig til. Naar Staten sætter Priserne i Vejret, bør den i hvert Fald sørge for, naar det drejer sig om vigtige Livsfornödenheder, at de daarligst stillede slipper billigere. Man har imidlertid forladt denne Tanke, og man gennemfører i Stedet det, som man siger er administrativt lettere: man skærer den forhøjede Rugbrødspris ned ligeligt baade for Aldersrentenydere og for Millionærer. Det skal koste 16 Mill. Kr. om Aaret. Hvorfra agter man at tage Pengene? Hvis man agter at tilvejebringe Pengene gennem indirekte Skatter, f. Eks. ved Provenuet af Omsætningsskatterne eller ved andre indirekte Skatter, saa er der ærligt talt ikke vundet noget som helst, saa vil det sige, at de fattige faar Lov til selv rigeligt at betale deres Part af Brødpriserens Nedsættelse. Hvis man har i Sinde at skaffe Pengene til Veje ved en eller anden Form for Optagelse af Laan og saa igen lader disse Laan forrente og betale gennem indirekte Skatter, saa har vi det samme uheldige Forhold. Derfor og ikke af anden Grund savner jeg i Lovforslaget Bestemmelser om, hvor Pengene skal tages fra. Hvis man, saaledes som Ministeren paa Regeringens Vegne principielt gav Udtryk for ved Kornlovens Behandling, vil hjælpe de daarligst stillede, saa maa man, naar man lader Brødpriserne være ens for alle, sørge for, at Udgifterne bliver betalt af de bedst stillede.

Det er muligt, at Finansministeren har et fuldt færdigt Lovforslag vedrørende denne Sag, som vil blive fremsat i Morgen eller i næste Uge. Hvis det er Tilfældet, beder jeg om, at vi faar Oplysning om det allerede nu. Hvis det ikke er Tilfældet, ja, saa mangler der altsaa noget. Dette noget efterlyser jeg, og jeg henstiller, at baade Regeringen og det Udvalg, der antagelig vil blive nedsat, beskæftiger sig med denne Sag og søger at komme til en rigtig Løsning.

Jeg er godt klar over, at Regeringen er nødt til at gøre noget. Jeg er godt klar over, at Oppositionen mod Regeringens